

Ludovic Bács

(Grigore Constantinescu – 2 iulie 2015)

Ne-a părăsit maestrul Ludovic Bács, plecând din lumea muzicii la vârsta senectuții, în ultima zi a lunii iunie. Pentru cei care l-au însoțit timp de jumătate de veac, muzicieni ce au cântat sub conducerea sa în concertele formațiilor muzicale ale Radiodifuziunii, melomani care l-au ascultat interpretând un bogat repertoriu simfonic și vocal-sinfonic, această despărțire este surprinzătoare, lăsând în urmă regretul de a fi pierdut un muzician – compozitor, dirijor, profesor – de remarcabilă calitate.

Tot ce a realizat de-a lungul existenței sale s-a aflat sub arcada calității, a cuceririi treptelor măiestriei și nesfârșitelor eforturi de transmitere a mesajelor lăsate moștenire de marii compozitori ai timpurilor, de la baroc la contemporan. Cu o sobrietate ce îi caracteriza prezența scenică, cu o discreție prin care, în timpul activității și în anii vârstei înalte nu a solicitat aprecieri, laude, recompense și situații sociale care să-i marcheze succesele, Ludovic Bács a depășit orice dificultăți și rezerve ale conducătorilor instituțiilor de cultură, cunoscând însă mulțumirea realizării idealurilor sale artistice. Muzica veche românească, capodopere ale creatorilor contemporani români, pagini antologice ale clasicismului, romantismului și perioadei moderne au primit viață sub gestul său, așa cum soliștii cu care a colaborat sau colegii de profesorat, dar și tinerii ce i-au fost studenți la Universitatea bucureșteană de muzică au pătrus tainele arte interpretative.

Ce rămâne după această întristătoare despărțire de Maestrul Ludovic Bács? Ne intersectăm cu bucurie la concertele Festivalului Internațional „George Enescu” pe care, ca și stagiunile Radiodifuziunii, le frecventăm fără odihnă. Fiecare păstrează câteva dintre discurile înregistrate – Mahler, Bach –, adună în amintire muzica pe care a compus-o sau transcrierile orchestrale cântate cu orchestra Musica rediviva (fondată de el), în versiune modernă ale documentelor sonore vechi, devenite comori ale Artei muzicale ce rezistă timpului în discoteca Radioului.

Să ne gândim că performanțele sale meritau mai mult? Probabil, căci recursul la memorie este o răsplătă pe care nu multă lume știe să o dăruiască, în perspectiva posterității.